प्रातिष्ठत महाबाहुः प्रगृह्य रुचिरं धनुः । तस्य मार्गादपाक्रामन् सर्व्वभूतानि गच्छतः ।
युक्तस्तेन्द्रेण योगेन पराक्रान्तस्य शुष्मिणः । सोऽगच्छत् पर्व्वतांस्तात तपोधननिषेवितान् ।
दिव्यं हैमवतं पुण्यं देवजुष्टं परन्तप । अगच्छत् पर्व्वतं पुण्यमेकाकीव महामनाः । १४९५
मनोजवगतिर्भूत्वा योगयुक्तो यथाऽनिलः । हिमवन्तमतिक्रम्य गन्धमादनमेवच ।
अत्यक्रामत् सुदुर्गाणि दिवारात्रमतन्द्रितः । इन्द्रकीलं समासाद्य ततोऽतिष्ठद्धनञ्जयः ।
अन्तरीक्षेऽतिशुश्राव तिष्ठेति स वचस्तदा । तच्छ्रुत्वा सर्व्वतो दृष्टिं चारयामास पाण्डवः ।
अथापश्यत् सव्यसाची वृक्षमूले तपस्विनं । ब्राह्म्या श्रिया दीप्यमानं पिङ्गलं जटिलं कृशं ।
सोऽब्रवीदर्ज्जुनं तत्र स्थितं दृष्ट्वा महातपाः । कस्त्वं तातेह सम्प्राप्तो धनुष्मान् कवची शरी । १५००
निबद्धासितलक्षाणः क्षात्रं धर्म्ममनुव्रतः । नेह शस्त्रेण कर्त्तव्यं शान्तानामेष आलयः ।
विनीतक्रोधहर्षाणां ब्राह्मणानां तपस्विनां । नेहास्ति धनुषा कार्य्यं न संग्रामोऽत्र कर्हिचित् ।
निक्षिपैतद्धनुस्तात प्राप्तोऽसि परमां गतिं । ओजसा तेजसा वीर यथा नान्यः पुमान् क्वचित् ।
तथा हसन्निवाभीक्ष्णं ब्राह्मणोऽर्ज्जुनमब्रवीत् । नचैनञ्चालयामास धैर्य्यात् सुधृतनिश्चयं ।
तमुवाच ततः प्रीतः स द्विजः प्रहसन्निव । वरं वृणीष्व भद्रन्ते शक्रोऽहमरिसूदन । १५०५
एवमुक्तः सहस्राक्षं प्रत्युवाच धनञ्जयः । प्राञ्जलिः प्रणतो भूत्वा शूरः कुरुकुलोद्वहः ।
ईप्सितो ह्येष वै कामो वरश्चैनं प्रयच्छ मे । त्वत्तोऽद्य भगवन्नस्त्रं कृत्स्नमिच्छामि वेदितुं ।
प्रत्युवाच महेन्द्रस्तं प्रीतात्मा प्रहसन्निव । इह प्राप्तस्य किं कार्य्यमस्त्रैस्तव धनञ्जय ।
कामान् वृणीष्व लोकांस्त्वं प्राप्तोऽसि परमां गतिं । एवमुक्तः प्रत्युवाच सहस्राक्षं धनञ्जयः ।
न लोभान्न पुनः कामान्न देवत्वं कुतः सुखं । नच सर्व्वामरैश्वर्य्यं कामये त्रिदशाधिप । १५१०
भ्रातॄंस्तान् विपिने त्यक्त्वा वैरमप्रतियात्य च । अकीर्त्तिं सर्व्वलोकेषु गच्छेयं शाश्वतीः समाः ।
एवमुक्तः प्रत्युवाच वृत्रहा पाण्डुनन्दनं । सान्त्वयन् श्लक्ष्णया वाचा सर्व्वलोकनमस्कृतः ।
यदा द्रक्ष्यसि भूतेशं त्र्यक्षं शूलधरं शिवं । तदा दाताऽस्मि ते तात दिव्यान्यस्त्राणि सर्व्वशः ।
क्रियतां दर्शने यत्नो देवस्य परमेष्ठिनः । दर्शनात्तस्य कौन्तेय संसिद्धः सर्व्वमेष्यसि ।
इत्युक्त्वा फाल्गुनं शक्रो जगामादर्शनं पुनः । अर्ज्जुनोऽप्यथ तत्रैव तस्थौ योगसमन्वितः । १५१५

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि अर्ज्जुनाभिगमनपर्व्वणि इन्द्रदर्शने सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥ समाप्तञ्चअर्जुनाभिगमनपर्व्व ।

अथकैरातपर्व्व ॥ २ ॥

॥ जनमेजय उवाच ॥ भगवन् श्रोतुमिच्छामि पार्थस्याक्लिष्टकर्म्मणः । विस्तरेण कथामेतां यथाऽस्त्राण्युपलब्धवान् ।
यथा च पुरुषव्याघ्रो दीर्घबाहुर्धनञ्जयः । वनं प्रविष्टस्तेजस्वी निर्म्मनुष्यमभीतवत् ।
किञ्च तेन कृतं तत्र वसता ब्रह्मवित्तम । कथञ्च भगवान् स्थाणुर्देवराजश्च तोषितः ।
एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं त्वत्प्रसादाद्द्विजोत्तम । त्वं हि सर्व्वज्ञ दिव्यञ्च मानुषञ्चैव वेत्थ ह ।